

**IN GE
SPREK
MET...**

DOOR OSWIN SCHNEEWEISZ

**NATUURFOTOGRAAF
BAS WORM**

Als jochie van tien liep hij al met een fotoestel door de bossen.

Nu is Bas Worm 43, maar nog steeds is hij op zoek naar die ene ultieme foto.

“Reeën zijn voor mij het mooiste dat er is.”

“Weet je wat het leuke is”, zegt Bas Worm. “Die ene ultieme foto bestaat eigenlijk niet. Er komt altijd weer een nieuwe plaat. Ik kan mijn hele leven reeën blijven bekijken en fotograferen. Het verveelt nooit, want ze zijn interessant qua gedrag en expressief qua uiterlijk. Ik fotografeer ook regelmatig edelherten, ijsvogels, dassen en vossen, maar reewild is voor mij de allergrootste uitdaging.”

Passie

Bas Worm werd geboren in de Achterhoek. Hij komt uit een groot gezin, dus geld voor lange vakanties was er niet. Bij voorkeur bracht hij die tijd door bij een oom die als jachtopzichter werkte op de Veluwe. Worm: “Als achtjarig jochie hielp ik al mee op de voerplaatsen. Prachtig vond ik dat. En na mijn eerste hertenbronnst meegemaakt te hebben was ik helemaal niet meer uit het bos weg te slaan.” Op de Veluwe zag hij zijn eerste plaatshert. “Het imposante beest was nog niet over het heuveltje gekomen of ik zat, vol adrenaline, met mijn eerste Practica-camera al foto’s te schieten. Met al dat ratelende lawaai van de camera maakte het dier natuurlijk meteen rechtsomkeert. De foto’s waren mislukt, maar ik had de smaak te pakken. Thuis in de Achterhoek maakte ik talloze fietstochten door de grensstreek om maar zoveel mogelijk reeën te zien. Dankzij het boek van Daan Wildschut (‘aanspreken van reewild’) leerde ik aanspreken en ik liet mij inspireren door de foto’s van Fred Hazelhoff en Dick van den Hoorn.

Markant en stoer

Hij woont nu veertien jaar in Enschede en is vaak te vinden op het Buurserzand. Worm: “Ik vind het interessant om reeën gedurende langere tijd in hetzelfde gebied te volgen en te fotograferen. Dan zie je de ontwikkelingen. Je leert ze ook (her-)kennen in de verschillende seizoenen. Naast de bronnst is de nawinter mijn favoriete tijd van het jaar; dan dragen de bokken hun volgroeide bastgewei en krijg je de eerste voedselpiek waardoor de dieren weer actiever naar

buiten treden en dus beter voor de lens komen. De juiste afstand is voor de natuurfotograaf cruciaal. Ik zeg weleens tegen jachthouders: jullie hebben het maar gemakkelijk. Jullie kunnen op tweehonderd meter nog een ree schieten, maar een goede foto neem je pas als het dier op 25 meter van je af staat.”

“Ik probeer altijd foto’s te maken waarbij het natuurlijke gedrag in de eigen omgeving centraal staat. Het dier mag mij dus niet in de gaten hebben. Vroeger kwamen op mijn foto’s ook nooit mensen voor. Tegenwoordig zoek ik juist vaak naar mogelijkheden om een ree te fotograferen als op de achtergrond een fietser of wandelaar langs komt. Dan wordt het ree verstoord of kijkt even op. Zo’n moment geeft toch een andere invulling aan een foto.”

De bok die op pagina 6 te zien is tijdens de bronnst, volgde Worm jarenlang. In 2009 nam hij zijn eerste foto van het dier, dat vrijwel altijd over hetzelfde wisseltje is aan komen lopen. Worm: “Het is een markant en stoer beest. Groeide op in een deel van het Buurserzand dat destijds werd omgezet naar natuurgebied en een grote variatie aan voedsel kende. Het is dan ook een stevige bok die er veel ouder uitziet dan hij in werkelijkheid is. Hij zag er op jeugdige leeftijd al heel volwassen uit. Ik denk dat hij inmiddels een jaar of acht zal zijn. Verder viel mij op dat hij elk jaar weer een vergelijkbaar zwaar en mooi gewei opzette. Een gewei dat in 2012 opvallend donkerder van kleur was.”